

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Det første Haandtryk

Citation: Baggesen, Jens: "Det første Haandtryk", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling. - 1899*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 54. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid55238/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 1. Samling. - 1899

34

Han.

Men, om min Kierlighed paa nye
Med fulde flammer atter kom tilbage,
Hvis, for dig uophørlig at behage,
Jeg evig vilde Cloe slye?
Hvis jeg med tusind Kysse sletted ud,
O, skønne Lydia! mit Elffovsbrud?

Hun.

Skøndt Cephalus er Solen lig,
Nær den gaaer ned bag Tibrens gyldne Bredde;
Skøndt du, Horaz, er let, som Vind, til Drede,
Og Havets Smitil i falskhed lig;
Jeg leve vil med dig, og paa dit Skød
Skal Døden selv din Elffte vorde fød!

Det første Haandstykke.

Til Selina.

„Nei! bort med Trøst! paa denne Jord
Vi kun har Marsag til at græde;
Saavidt som Sievels Ufork boer,
Har Ulykkeligheit sit Sæde;
Den unges Spøg, den vides Røe,
Dofalens Trøst, og Elffovs Glæder,
Selv de, som mellem Dyder groe,
Er glimrende Elendigheder.
Vær viis og rig som Salomon,
Vær Mønsteret for alle Dyder,
Din Velstand er et Kikafon,
Som kun et Øieblif dig fryder,

for, visnet uformodentlig,
 Den grumme Sandhed dig at lære:
 At ingen er saa lykkelig
 Som den, der holder op at være.
 Kan Rigdom, Visdom, Dyder et
 Dit Fryd, o Menneske! betrygge,
 Siig, hvor er da den sikke Vej,
 Som ikke fører til dens Skygge?
 Slet ingen. Gaae hvad Vej du vil,
 Du gaaer paa den en Død imøde;
 Og hvo har viist dig Gædendens Smil
 I dine Dages Ustevade?
 Hvo sendte dig fra Gravens Bred
 Tilbage Fader eller Broder,
 Som meldte dig om Salighed
 Bag Dødens taagedæfte Floder?
 Hvo gav din Siæl en Visshed om,
 At Throne paa sin Krogs Ruiner?
 Og, om den til Orion kom,
 Den kom der et til nye Piner?
 Chaotisk Mørke skuler dig;
 Dit Liv henfled i Skræk og Kummer;
 Du hjalp Dagens Lys med Skrig;
 Dit sidste Haab er evig Slummer."

Saa talte Smerten i min Barm,
 Og mellem Taarer i mit Øie
 Stod skummel, misantropisk Harn,
 Da, som en Engel fra det Høie,
 Selinel nys du spurgte mig
 Med din den fælne, søde Stemme:
 Om jeg var ikke lykkelig,
 Og om jeg aldrig kunde glemme
 Den Sorg, som Sufte fra mit Bryst
 Forraadte, som mit Øie malte?

Og Smertens hule Tordenrøst,
 Selmel tav, saamart du talte.
 Ved denne himmelhulde Lyd
 Jeg glemte Skræk og Strig og Torden.
 Jeg saae dit Smil, og Haab og Fryd
 At spire frem igien paa Jorden.
 O! dersom denne Venlighed,
 Hvormed jeg, Engel! saae dig smile,
 Var moer end blot Medlidenshed?
 O! lad min Staal i Tanken hvile!
 Hvis denne søde Haand, hvormed
 Du trykkede min Haand Selmel!
 Blev varm af fyrig Kærlighed,
 Da mine fingre rørte dine?
 Selmel! hvis du elskte mig?
 Dog nei! blandt alle Dødelige
 Var ingen da saa lykkelig
 Som jeg, som jeg ulykkelige!
 Dog — hvis du kunde? himmelsk Lyf!
 Min Staal til denne Tanke binder!
 O! gid den knuse dette Bryst,
 Og dræbe mig, før den forsvinder!
 Ja! jeg vil nyde denne heel,
 Vil Tankens hele Glæde nyde,
 Min elffovsfulde omme Staal
 Skal sig ved indbildt Delyfyt fryde.
 Og, naar du Smile, dette lig,
 Selmel! mig vil stundom tænke,
 Da skal jeg frydes ved at tænke:
 Maaſtee du kunde elske mig!
 Endog om mange mørke Dage
 Du aldrig vil opklare mig,
 Jeg demne falde skal tilbage
 Og troe dem alle denne lig!